

Sygn. akt I PSKP 27/21

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera (przewodniczący)

SSN Bohdan Bieniek (sprawozdawca)

SSN Józef Iwulski

w sprawie z powództwa K. L.

przeciwko [...] Bankowi [...] Spółce Akcyjnej w W.

o ustalenie i odszkodowanie z tytułu naruszenia zasady równego traktowania
w zatrudnieniu,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 8 lutego 2022 r.,

wniosku pełnomocnika powódki o uzupełnienie wyroku Sądu Najwyższego
z dnia 9 listopada 2021 r., sygn. akt I PSKP 27/21

ewentualnie

zażalenia na zawarte w tym wyroku rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

1. odrzuca wniosek o uzupełnienie wyroku,

2. odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2021 r., I PSKP 27/21 oddalono skargę kasacyjną pozwanego (pkt 1) oraz orzeczono o kosztach procesu (pkt 2).

Pismem z dnia 5 stycznia 2022 r. pełnomocnik powódki zaskarżył zażaleniem pkt 2. wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2021 r. w części, w której nie zasądzone na rzecz pracownika kosztów zastępstwa procesowego w

kwocie 692 zł, wskazując na naruszenie § 9 ust. 1 pkt 2 w związku z § 2 pkt 5 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265). Jednocześnie skarżący wniósł o potraktowanie zażalenia jako oczywiście uzasadnionego, a w razie stwierdzenia, że zażalenie winien poprzedzać wniosek o uzupełnienie pkt 2. wyroku Sądu Najwyższego, wniósł o potraktowanie przedmiotowego pisma właśnie jako wniosku o uzupełnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2021 r. w zakresie pkt 2., to jest przez zasądzenie od pozwanego dodatkowych kosztów zastępstwa w wysokości 692 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek nie jest zasadny. Sąd Najwyższy orzekł o całości żądania, bowiem oddalił wniesioną skargę kasacyjną oraz orzekł o kosztach procesu. W takiej sytuacji nie otwiera się możliwość skorzystania z instytucji opisanej w art. 351 § 1 k.p.c., bowiem z jej perspektywy nie bada się poprawności rozstrzygnięcia w odniesieniu do kosztów procesu. Dlatego stosowny wniosek jest niedopuszczalny i podlega odrzuceniu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 1973 r., III CRN 415/72, OSNC 1974 nr 1, poz. 10).

Po wtóre, skarżący stoi na stanowisku, że obowiązujące przepisy dopuszczają możliwość zaskarżenia zażaleniem wyroku Sądu Najwyższego w odniesieniu do kosztów procesu. Tego rodzaju spojrzenie jest wadliwe. Sąd Najwyższy nie jest sądem drugiej instancji, a jego orzeczenia jako organu sprawującego nadzór judykacyjny nad orzecznictwem sądów powszechnych, nie podlegają *legis latae* zaskarżeniu w drodze środków odwoławczych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2018 r., IV CSK 12/18, LEX nr 258380). Ewentualny wyjątek musiałby być wyraźnie wskazany w ustawie, a tego nie przewiduje ani ustawa o Sądzie Najwyższym, ani k.p.c. Artykuł 394² § 1¹ k.p.c. odnosi się do niektórych postanowień sądu drugiej instancji, czyli do postanowień wydanych przez sąd powszechny. Sąd Najwyższy nie jest sądem powszechnym. Nie rozpoznaje sprawy w toku instancji tak jak sąd powszechny

(zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2017 r., II PO 1/17, LEX nr 2216090).

Dlatego Sąd Najwyższy orzekł z mocy art. 398⁶ § 3 w związku z art. 394¹ k.p.c.